

ZONDER ZIJWIJLTJES ALS EEN GEK DOOR DE BUURT



Fabienne de Vries in gesprek met Prof. Dr. Harold Robles

Cees op een leuke manier in verlegenheid brengt, breekt het ijs voor de eerste spreker: Jan Willem de Jongh, directeur Wholesale Rabobank Voorne-Putten Rozenburg. "Mijn beeld van een bankier is veranderd," begint hij zijn betoog. En met meer dan 20 jaar bankervaring heeft hij recht van spreken. "Eén van de voornaamste oorzaken van de crisis is de doorgeslagen bonuscultuur van Amerikaanse hypothekenverkopers geweest, waarmee de bancaire wereld zijn zicht op hun maatschappelijke rol verloor. Het is een kwestie van fatsoen om die maatschappelijke rol juist wél op je te nemen. Betekent een bepaald product teveel risico's voor je klant? Dan moet je het níet willen verkopen. Overweegt u om een relatie aan te gaan met een bedrijf dat doet aan kinderarbeid? Dat moet je niet willen. Als we ons hier aan houden, denken en doen vanuit onze normen en waarden én vanuit de coöperatieve gedachte, komen we wat mij betreft in de buurt van uitblinkend bankierschap."

De grote vakantie

Na dit statement en een 'funky' intermezzo van de Rabobank Inspiratieband, luidt een herkenbare televisietune spreker twee in. "Ivanhoe," hoor ik een paar stoelen achter me. "Ivanhoe" klinkt het nogmaals. Nóg zelfverzekerder en nóg iets luider. Het blijkt de tune van 'Floris' te zijn. Ruud Haex, bedrijvenbouwer en auteur van 'De Grote Vakantie', heeft volgens eigen zeggen de Floris in hem gevonden. En hij wil dat de zaal hem ook vindt. Ruud: "Het is zomer 2004 en mijn jongste zoon Sem, toen 3,5 jaar oud, was klaar met zijn driewieler. Hij wilde een echte fiets. Wat doe je dan als vader? Je regelt dat: mét zijwieltjes. En toen ik de fiets vol trots aan hem liet zien zei Sem: 'Maar papa ik ben toch geen baby?' Tot tweemaal toe. In eerste instantie begreep ik hem niet. Later drong het

tot me door. Dus ik haalde die wieltjes er weer af. Binnen no-time reed Sem als een gek door de buurt..." Ruud beschrijft zijn belevenissen en anekdotes in zijn boek en legt een parallel met vrijheid in ondernemerschap. "Want heeft een professional zijwieltjes nodig? Ondernemen is vallen en opstaan."

Wonderlijk, schrijnend, schitterend

De enkelvezende pumps, waarvan ik eerder die avond licht nerveus werd, schieten weer door mijn hoofd. Met "Give me hope Joanna" van de band, beland ik weer op aarde. De band luidt de derde spreker in, die vooral voor Zuid-Afrika hoop betekent. Fabienne, die Prof. Dr. Harold Robles kent via haar ambassadeursfunctie voor handgemaakte sieraden van YOELL, neemt vanuit de relaxfauteuils samen met hem zijn levenswerk door: het dienen van de mensheid. Zijn verhaal is wonderlijk, schrijnend en schitterend tegelijk. Als 8-jarig jochie kwam hij voor het eerst in aanraking met zijn grote voorbeeld Albert Schweitzer. "We moesten van onze juf een stuk uit de Libelle lezen en daar een opstel over schrijven. Het was de enige keer in mijn leven dat ik een 10 had gehaald." Zijn adoratie voor Schweitzer, doctor in de theologie, filosofie, muziek en geneeskunde, is ongekend en hij besluit hem een brief te schrijven. Enkele jaren later, in 1959, ontmoet hij Schweitzer in levende lijve.

'Helicopter America'

Harold's broers noemden hem opa; hij zat altijd in de boeken. Niet voor niets. Hij haalde zijn master in Bedrijfsadministratie en werd doctor op het gebied van Volksgezondheid. In 1973 richtte Harold het Albert Schweitzer Center op in Nederland. En samen met Schweitzer's dochter Rhena richtte hij in de jaren '80 het Albert Schweitzer Institute for Humanities op in Connecticut. Een instituut waar eerbied voor het leven voorop staat. In zijn hoedanigheid

trappelen om vanuit hun visie en ervaring over 'uitblinken' te vertellen.

Uitblinken in bankieren

Het één-tweetje tussen het presentatieduo Cees Vingerling, commercieel directeur Rabobank Voorne-Putten Rozenburg en Fabienne de Vries, bekend presentatrice van TMF, Net 5, RTL en Veronica, waarin Fabienne



Jan Willem de Jongh



Ruud Haex

Ondernemend Voorne-Putten Een stijlvol geklede jongedame manoeuvreert zich heupwiegend, maar uiterst geconcentreerd, richting Theater De Stoep. Ik loop er zo'n twee meter achter. Elke stap moet voor haar een overwinning zijn. Als ze bijna met haar pumps in een voeg blijft steken en door haar enkels klapt sta ik al klaar om haar op te vangen. Het blijkt niet nodig. Gelukkig gaat het nét goed. "Doe je wel een beetje voorzichtig?" Balancerend en telefonerend tegelijk kijkt ze om: "Ja, nee, het lukt wel," zegt ze stoer, "het is ook zo wat om je auto in de modder te parkeren hé?"

Ik begrijp wat ze bedoelt. Heel ondernemend Voorne-Putten en omstreken is weer uitgelopen voor hét business-evenement van de regio. Het parkeerterrein staat bomvol. Veel laatkomers staan noodgedwongen geparkeerd in de berm langs de oprit, en ja: daar is het blubberig. Voor wie bijvoorbeeld niet met naaldhakken wil wegzakken in mul zand, parkeert een eindje verderop. Vijf minuten lopen. En dan moet je als high-heeled en selfmade woman laten zien wat je in huis hebt. "Ik heb makkelijk praten," zeg ik tegen de dame huppelend op mijn platgelopen stappers,

"maar je bent er bijna." Ze lacht: "Ach, je moet er wat voor over hebben om 10 centimeter langer te lijken."

Het is 26 oktober. De dertiende editie van de Rabobank Inspiratiebijeenkomst staat op het punt om te beginnen. Wat in 2007 begon als een bescheiden schot in de roos van de Rabobank, is uitgegroeid tot een complete avond uit waar je hoe dan ook 'geraakt' wordt. De stijlvolle dame stuntelent op stiletto's blijkt niet de enige uitbinker van de avond. De vijf gastsprekers, niet de minsten, staan te

Tekst

Harold Joëls

Fotografie

Fairview-Images



Jan Tieleman

Harold handenschuddend met Al Gore, in goed gesprek met Gorbatsjov en op het balkon van Desmond Tutu. "Hé, daar heb je die old boy," zegt Harold als hij achterom kijkt en van die laatste een foto ziet. "Ik heb Desmond lang geleden een brief geschreven, toen ik op Yale University een lecturer series wilde geven over Albert Schweitzer. Dat mocht alleen als ik een Nobelprijswinnaar zou meebrengen. Ik weet nog hoe ik de brief begon. Iets in de trant van 'Jij kent toch Albert Schweitzer...' Desmond aarzelde geen moment."

Preventie door educatie

Harold is het meest trots op het MKI, omdat daarmee fundamentele verschillen zijn gemaakt. "Het is heerlijk om in een township te lopen en iemand rent zijn of haar shack uit en zegt: 'Dr Harold, I was able to save a child, because of what I have learned.' We trainen nu vroedvrouwen hoe je een kind geboren kunt laten worden zonder HIV. We hebben ook het biometrisch gezondheidspaspoort geïntroduceerd; mensen hoeven zich niet honderd keer per dag uit te kleden voor artsen. Dat staat allemaal in dat paspoort. Mensen voelen veel minder schaamte. We hebben net de goedkeuring voor de tweede fase binnen." Mooi ook om te zien dat de zaal gretig graait naar hun gsm als Fabiënne vraagt om 3 euro te doneren door 3MKI naar 5757 te sms'en. Als lezer van dit artikel bent u natuurlijk ook van harte uitgenodigd om dit te doen...

Ik hou van jullie

Na het indrukwekkend verhaal van Prof.Dr. Harold Robles, deelt de tot 3 maal toe bekroonde keukenspecialist van Nederland Jan Tieleman zijn ondernemersgeheimen met de zaal. Vooral 'altijd willen winnen' is voor Jan een belangrijke drijfveer geweest. Maar ook zijn mensen, die hij traditioneel tijdens het jaarlijkse kerstdiner de liefde verklaart,

maken zijn succes. Jan is een netwerker pur sang in de vorm van daadwerkelijk contact. Aan alleen visitekaartjes uitwisselen heeft hij een hekel. Volgens hem zit het belangrijkste netwerk thuis: met een wijntje, een kaasje, op de bank en fijne kinderen. Ook vooral zijn medewerkers zijn de netwerkers. "Het gaat om goals, maar vooral om elftallen," zegt hij op z'n no-nonsens Goerees. "Mijn mensen stralen uit dat je als klant thuiskomt. Wij zijn een warme deken. Wij verkopen keukenplezier. Hoeveel mensen kennen niet keukenverdriet?"

Iets te geks

Zijn bedrijf, bestaande uit 70 medewerkers, verhuisde twee jaar geleden naar een geweldig nieuwbouwpand in Middelhamnis. "Ik wilde iets gekks. Het imago in de keukenbranche is slecht, dus ik wilde een nieuw concept. Een kinderland, restaurant, gamesruimtes, alles erop en eraan." Geïnspireerd door de Cruise Terminal in Rotterdam werd er een duurzaam pand ontworpen met - inderdaad - een compleet aanbod voor een dag weg met het hele gezin." In het 'museum van Jan' zijn nog keukenaccessoires verkrijgbaar van 25 jaar geleden. En een living wall projecteert uw droomkeuken levensecht op een muur.

Girlpower

Als Fabiënne de dollende Cees en Jan onder het mom van haantjesgedrag van het podium wegjaagt is het hoog tijd voor girlpower. Slotstuk van de avond is Olcay Gulsen. Zij wist in 8 jaar tijd 1600 verkooppunten in 24 landen te realiseren met haar kledingmerk Supertrash. De dertigjarige schone groeide op in een moeilijk gezin. "Als je niets hebt, moet je hard werken om iets te bereiken," vertelt ze. "Wij waren met 6 kinderen thuis en hadden een geesteszieke vader. Ik was bij wijze van spreken blij dat mijn moeder nog



Olcay Gulsen - CEO Supertrash

leefde als ik thuiskwam. Van kleins af aan had ik het gevoel: ik moet dit gezin gaan redden. Als ik later groot ben wil ik dit allemaal veranderen."

Risico's?

Op haar 21ste kwam ze naar Rotterdam. Naast haar studie Personeel en Arbeid richtte ze een headhuntersbureau op. "Uit pure armoede, niet eens passie." Olcay wilde in de fashion. Ze had alleen geen duidelijk beeld van hoe ze daar geld mee kon verdienen. Als straatschoffie begon ze dus maar van haar eerste zuurverdiende centen van het headhuntersbureau kleding te importeren. "Ik speelde blufpoker, maar kwam bij bedrijven binnen en dacht:

'wat jullie doen is mijn droom.' En na 2 jaar merken geïmporteerd te hebben, wat aardig liep, kocht ik in 2004 het merk Supertrash. Volslagen naïef was ik. Ik dacht dat ik het allemaal wel begreep. En risico's? Zijn er risico's dan?"

Olcay blinkt uit in groot denken. Supertrash ziet zij niet puur als kleding, maar eerder als een levensstijl. Met onder andere een magazine en sociale media, gaat ze de connectie aan met haar doelgroep. De enige man in haar bedrijf is haar chauffeur en ze loopt... tja het móét gezegd, ze blinkt uit in heupwiegend lopen. Wat een waanzinnige laarzen... eehhh Rabobank Inspiratie-bijeenkomst was het weer!

als doctor is Harold's missie vooral om educatie te brengen rondom geneesbare ziekten in humanitaire gebieden. Hij concreti-

tegen me. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen en heb het meisje meegenomen. Uiteindelijk stierf zij in mijn armen."

'HELICOPTER AMERICA,' ZEI DE MOEDER HUILEND TEGEN ME.

seerde dit met de oprichting van het Medical Knowledge Institute (MKI) in 1999. "Het is slecht gesteld met de volksgezondheid. Vooral in Afrika. Het is schrikbarend als je weet hoeveel mensen sterven aan ziektes die te genezen zijn. Vandaag de dag sterven mensen aan diarree. Belachelijk! En de oplossing? Leg meisjes uit dat ze tijdens het menstrueren geen bananenbladeren moeten gebruiken om het bloeden te stoppen en je voorkomt vaginale infecties. Ik heb 8 jaar lang in de Balkan gewerkt. Wij hebben daar als instituut public health-systemen opgezet en honderden kinderen geëvacueerd. Een moeder smeekte me om haar dochter van 7 mee te nemen naar Amerika. Dat kindje had leukemie. 'Helicopter America,' zei de moeder huilend

Tutu's best buddy

Hoe triest ook, Harold blijft op de been. Hij is dikke vrienden met de groten der aarde. Terwijl de twee in gesprek zijn verschijnen op de presentatiewand achter hen een aantal foto's:

